

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **KRAFTWERK ZM, s. r. o.**, se sídlem Hynčice nad Moravou 55, Hanušovice, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 6639/13/5000-24700-700290 ze dne 26. 2. 2013, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 25. 4. 2013 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 6639/13/5000-24700-700290 ze dne 26. 2. 2013, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci č. j. 9076/12/379986804506 ze dne 16. 1. 2012, opravené rozhodnutím č. j. 69680/12/379986804506 ze dne 24. 2. 2012, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 817 000 Kč, pro neodvedení uplatněného nároku na odpočet DPH na účet finančního vypořádání dotace ve

smyslu ustanovení § 14 odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtových pravidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“).

Žalobce v žalobě uvedl, že převzal v roce 2007 od K. Z. závazky a práva z dotace poskytnuté v roce 2005 na podporu výstavby malé vodní elektrárny Hanušovice. V průběhu výstavby došlo opakovaně k posunu termínů realizace výstavby. Elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2010. Žalobci byl původně rozhodnutím Finančního úřadu v Šumperku č. j. 20318/10/398980804506 ze dne 23. 2. 2010 předepsán odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 140 850 Kč. Uvedené rozhodnutí bylo následně v přezkumném řízení změněno tak, že odvod za porušení rozpočtové kázně byl vyměřen ve výši 2 817 000 Kč. Žalobce namítal, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami, že pro nařízení přezkoumání rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky a neexistuje pro něj právní důvod, že nedošlo k porušení § 14 odst. 11 či 12 rozpočtových pravidel ze strany žalobce, že žalobce dodržel podmínky poskytovatele dotace (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 100/2009-63 ze dne 29. 10. 2009), Ministerstvo průmyslu a obchodu, jakožto poskytovatel dotace, svým rozhodnutím ze dne 12. 12. 2011 definitivně rozhodlo o přiznání dotace, a toto rozhodnutí nemůže být dalšími orgány zpochybňováno. Dále namítal, že v době zahájení kontroly ze strany Finančního úřadu v Šumperku nebylo provedeno vypořádání dotace a povoleno užívání elektrárny; dokud nebylo provedeno finanční vypořádání dotace, nemohla být do něj zahrnuta částka DPH, nárok na odpočet DPH nemohl být uplatněn, a nemohla tak vzniknout povinnost vrátit do měsíce uvedenou částku na účet finančního vypořádání; rozhodnutím žalovaného je zpochybňován postup Finančního úřadu v Šumperku ohledně kontroly DPH a rozhodovací proces Ministerstva průmyslu a obchodu ohledně definitivního přiznání dotace. Žalobce dále namítá, že platební výměr směřuje proti žalobci, avšak v době poskytnutí a použití dotace nebyl příjemce dotace K. Z. plátcem DPH. Nakonec žalobce obecně odkázal na veškeré své odvolací námitky.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. S odkazem na napadené rozhodnutí uvedl, že k provedení kontroly a přezkoumání rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně měly orgány finanční správy (finanční úřady) kompetenci na základě § 10 písm. h) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR a dle § 1 a § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech. K námitkám, že nedošlo k porušení rozpočtových pravidel a že k uplatnění odpočtu nemohlo dojít před finančním vypořádáním dotace v roce 2010, žalovaný uvedl, že K. Z. předložením vyplněného formuláře RA 81 v roce 2006 provedl finanční vypořádání dotace, která mu byla poskytnuta v roce 2005, a že do finančního vypořádání dotace byla zahrnuta částka dotace včetně DPH. Žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH ze zálohové faktury uhrazené z poskytnuté dotace a vyúčtované fakturami v roce 2008 a 2010 v celkové výši 446 325 Kč a uplatněnou částku odpočtu DPH neodvedl do jednoho měsíce od uplatnění nároku zpět na účet finančního vypořádání, čímž porušil § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel. Pokud se týče námitky neoprávněného zpochybňování postupu Ministerstva průmyslu a obchodu, jakožto poskytovatele dotace, žalovaný uvedl, že tomuto ministerstvu nepřísluší výkon správy odvodu za porušení rozpočtové kázně a ani nemá oprávnění ukládat příjemci dotace povinnost

odvodu za její porušení. Správu odvodu za porušení rozpočtové kázně vykonávaly finanční orgány. Definitivní přiznání dotace vydané jejím poskytovatelem není aktem, kterým by bylo prokázáno, že nemohlo dojít a nedošlo k porušení rozpočtové kázně. K námitce, že v době poskytnutí a přijetí dotace nebyl příjemce dotace K. Z. plátcem DPH, žalovaný uvedl, že tato skutečnost je pravdivá, nicméně změnou č. 2 k Rozhodnutí ze dne 11. 6. 2007 došlo ke změně v investitorovi dotované akce. Novým investorem se stal žalobce a ten také převzal se souhlasem poskytovatele dotace veškeré závazky vyplývající z přijaté dotace a ode dne 1. 4. 2007 se stal plátcem DPH. Následně uplatnil nárok na odpočet této daně.

Žalobce doplnil žalobu podáním nazvaným „Doplnění právní argumentace k správní žalobě“, došlým soudu dne 20. 10. 2015; v něm namítal, že mělo být posuzováno, která část finančních prostředků byla čerpána v souladu s podmínkami dotace a která v rozporu s nimi.

Žalovaný v podání ze dne 6. 11. 2015 poukázal na opožděnost nově uplatněného žalobního bodu v tomto podání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že na základě Státního programu na podporu úspor energie a využití obnovitelných zdrojů energie pro rok 2005 byla K. Z. poskytnuta v roce 2005 investiční dotace na akci Obnova malé vodní elektrárny Hanušovice ve výši 2 817 000 Kč. Nedílnou součástí rozhodnutí o přiznání dotace byly „Podmínky poskytnutí dotace pro rok 2005“ podepsané příjemcem dotace dne 2. 8. 2005. Listinou nazvanou Změna č. 2 Rozhodnutí o účelovém určení prostředků státního rozpočtu ze dne 11. 6. 2007 došlo u dotované akce ke změně v osobě investora, a to z K. Z. na žalobce. K. Z. uhradil z dotace dne 12. 8. 2005 zálohovou fakturu ve výši 27 800 Kč a dne 29. 11. 2005 zálohovou fakturu ve výši 2 789 200 Kč včetně DPH za dodávku technologického zařízení. K zálohovým fakturám byly následně vydány faktury, kterými bylo provedeno vyúčtování zálohy. Žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z faktur hrazených z dotace v roce 2008 a 2010. Uplatněná částka odpočtu DPH nebyla do jednoho měsíce od jeho uplatnění vrácena zpět na účet finančního vypořádání. Kontrolou provedenou tehdy místně příslušným Finančním úřadem v Šumperku bylo zjištěno, že žalobce nedodržel termín realizace jak stavební, tak technologické části stavby, a za to mu byl 23. 2. 2010 vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 140 850 Kč. Z důvodu nevrácení uplatněné částky odpočtu DPH Finanční ředitelství v Ostravě dne 8. 3. 2011 nařídilo místně příslušnému správci daně Finančnímu úřadu v Olomouci přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku ze dne 23. 2. 2010. Správce daně pak rozhodnutím č. j. 9076/12/379986804506 ze dne 16. 1. 2012 změnil výši odvodu z částky 140 850 Kč na částku 2 817 000 Kč. Proti

tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí co do merita věci potvrzeno.

Podle § 14 odst. 11 rozpočtových pravidel fyzická nebo právnická osoba, která zaplatila za pořízení věcí nebo služeb, obstarání výkonů, provedení prací nebo za nabytí práv peněžními prostředky z dotace a uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, do kterého zahrнула i částku, na jejíž odpočet měla právo z důvodu tohoto pořízení, nesmí tuto částku zahrnout do finančního vypořádání dotace. Jestliže ji do něj zahrнула a nárok na odpočet uplatnila až poté, je povinna do měsíce od uplatnění nároku odvést částku odpočtu na účet finančního vypořádání.

Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně též neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle § 44a odst. 3 písm. a) rozpočtových pravidel je fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky ze státního rozpočtu.

Podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel činí výše odvodu v případech neuvedených pod písmenem a) a b) částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Soud předepisuje, že nepovažuje za řádný žalobní bod všeobecný odkaz na odvolací námitky uplatněné ve správním řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 40/96 ze dne 25. 8. 1997).

Pokud se týče ostatních žalobních bodů, které vesměs kopírují odvolací námitky, ztotožňuje se soud – není-li dále uvedeno jinak – s úvahami a závěry žalovaného.

Pokud se týče námítky nesplnění podmínek pro nařízení přezkumu prvostupňového rozhodnutí, tuto žalobce nijak nespecifikoval, zůstala jen v abstraktní rovině. K ní soud uvádí, že neshledal nezákonnost tohoto přezkumu ani z hlediska důvodů přezkumu, lhůt pro přezkum či věcné příslušnosti k přezkumnému řízení.

K porušení rozpočtových pravidel došlo, neboť shora popsany skutkový stav je v rozporu s postupem předepsaným v ustanovení § 14 odst. 11 rozpočtových pravidel.

Dovolával-li se žalobce rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 100/2009-63 ze dne 29. 10. 2009, pak tak činil zcela nepřípadně. V uvedeném rozsudku soud vyslovil, že pokud žadatel o dotaci splnil podmínky, které poskytovatel

dotace vymezil svým rozhodnutím, nelze mu takové jednání přičítat k tíži. Toto ovšem není situace žalobce. Napadeným rozhodnutím mu není kladeno k tíži splnění podmínky předepsané poskytovatelem dotace, nýbrž nesplnění zákonné podmínky, stanovené v § 14 odst. 11 rozpočtových pravidel.

Soud neshledává správnou ani námitku, že předpisu odvodu za porušení rozpočtové kázně brání finální rozhodnutí poskytovatele dotace Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 12. 12. 2011. Tomuto ministerstvu – jak správně podotkl žalovaný – nepřísluší výkon správy odvodu za porušení rozpočtové kázně a ani nemá oprávnění ukládat příjemci dotace povinnost odvodu za její porušení. Navíc nelze směřovat poskytnutí dotace a předpis odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tento předpis není jakýmsi „zrušením“ dotace, takže obě rozhodnutí – jak o přiznání dotace, tak i o odvodu – obstojí vedle sebe. Obdobně je bez významu existence kontroly správce daně u žalobce, zaměřené na DPH za rok 2009, neboť nepředstavuje překážku pro předepsání odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Pokud se týče uplatnění nároků na odpočet DPH, tyto byly uplatněny z faktur hrazených z dotace v roce 2008 a 2010. Uzavření dotačního případu poskytovatelem dotace v roce 2011 je tak pro posouzení věci bezpředmětné.

Rovněž bez významu je nesporná skutečnost, že v době poskytnutí a přijetí dotace nebyl příjemce dotace K. Z. plátcem DPH. Porušení rozpočtové kázně je spatřováno v jednání žalovaného v době, kdy tento již plátcem DPH byl a po uplatnění nároku na odpočet DPH částku v této výši ve lhůtě 1 měsíce neodvedl na účet finančního vypořádání.

Nesprávnost výše předepsaného odvodu žalobce v žalobě nenamítal, to učinil až v doplnění žaloby. Podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. však žalobce může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) však před podáním doplnění žaloby již uplynula. Žalobní bod týkající se nesprávného stanovení výše odvodu byl uplatněn opožděně, a proto se jím soud nezabýval.

Závěrem soud zdůrazňuje, že na dotaci ze státního rozpočtu není právní nárok a její poskytnutí je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami zavazujícími jejího příjemce. Právě proto je příjemce dotace povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat zákonné podmínky a také podmínky obsažené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 113/2007-63 ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008-45 ze dne 25. 6. 2008 či č. j. 9 As 220/2014-34 ze dne 12. 3. 2015). V projednávané věci žalobce – pokud uplatnil nárok na odpočet DPH při dotované akci – nemohl zároveň žádat zahrnutí DPH mezi výdaje způsobilé k proplacení z poskytnuté dotace, neboť DPH v tomto případě pro něj nebylo nákladem, který vynaložil z vlastních zdrojů. Neodvedením jím uplatněného nároku na odpočet DPH ve stanoveném jednoměsíčním termínu se žalobce nepřípustně obohatil na úkor státního rozpočtu, za což mu byl vyměřen sporný odvod za porušení rozpočtové kázně, který soud shledal zákonným a bezvadným.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 25. února 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu